

πρόσωπα

*Η Άννα Βαγενά
θιμάται σημαντικά
κεφάλαια μιας
γεμάτης ζαής.*

*Η Μισέλ Ράνισοφ
είναι το ανερχόμενο
αστέρι που
βλέπουμε
στις σειρές «1923»
και «Landman».*

*Ο Μάριο Μιανούσι
οκνηθετεί με
τριφερότητα μια
παράσταση για όλες
τις γυναίκες που
μας μεγάλωσαν.*

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

marieclaire.gr 59

ΓΟΥΛΑΞΗ

60 marieclaire.gr

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ

ANNA ΒΑΓΕΝΑ

«ΕΙΜΑΙ ΚΟΜΑΝΤΟ. ΟΤΑΝ ΘΕΛΩ ΚΑΤΙ, ΤΟ ΖΗΤΑΩ»

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ, ΜΙΑ ΑΤΡΟΜΗΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ, ΜΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΕΝΑΣ ΓΕΜΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. ΑΚΟΥΡΑΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΟΥΣΑ, ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, Η ANNA ΒΑΓΕΝΑ, ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑΓΙΑ, ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑ, ΜΕ ΤΗΝ «ΑΓΓΕΛΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ» ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ «ΛΟΥΛΟΥ».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΜΒΥΣΗ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Με αφορμή την ιστορία της τετράποδης γόπσας Λουλού, η Άννα Βαγενά διηγείται στιγμές από τα τελευταία 14 χρόνια, περίοδο που η ίδια μοιράζεται με το αξιολάτρευτο πάλαι ποτέ αδεσποτάκι από τις Σέρρες. Την ίδια στιγμή, όμως, η μεγάλη κυρία του ελληνικού θεάτρου διηγείται αναπόφευκτα την ιστορία της οικογένειάς της με τον Λουκιανό Κηλαπδόνη, την πολιτική της δραστηριοποίηση μέσα και έξω από τη Βουλή, την αγάπη της για το σανίδι. Και κάπως έτσι το βιβλίο Λουλού, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη, γίνεται μια πολύ ιδιαίτερη παράσταση στο Θέατρο Μεταξουργείο, οπότε, κυριολεκτικά, της οικογένειας Βαγενά-Κηλαπδόνη. Ποτισμένη από την αθωότητα και την ανιδιοτέλεια της Λουλούς, η παράσταση που στίνει η Άννα Βαγενά με παιδική τρυφερότητα και χιούμορ είναι και για την ίδια μια πρωτόγνωρη θεατρική εμπειρία. «Είμαι παιδί του Εμφυλίου, γεννήθηκα το 1947, σε δύσκολες εποχές, και μεγάλωσα σε μια δεκαετία όπου οι άνθρωποι προσπαθούσαν να ορθοποδήσουν. Είχα, όμως, μια μάνα αγωνίστρια, νησιώτισσα, από την Άνδρο, που διαμόρφωσε το χαρακτήρα μου», θα μου πει ένα μεσημεράκι στο καθιστικό της, ακριβώς πάνω από το θέατρο, με τη σκυλίτσα Λουλού να ουχάζει

ΠΡΟΣΩΠΑ

*«Ανοιξα την πόρτα, τον είδα,
με είδε, κεραυνοβόλος έρωτας...
Τι με τράβηξε σ' αυτών;
Και αρχίη η ομορφιά του.
Έτσι είναι ο έρωτας. Ο,τι πουη
τα μάτια εκείνη τη στιγμή».*

62 marieclaire.gr

στον καναπέ πλάι της, μετά τα χειροκροτήματα και την υπόκληση της πρεμιέρας το προηγούμενο βράδυ. Οι ερωτήσεις μου ακολουθούν κάπως τη ροή της παράστασης κι έτσι πιάνουμε τη ζωή της Άννας Βαγενά από την αρχή, όταν ο Θεσσαλός μπαμπάς της φτάνει στο νησί της μαμας της για να ανοίξει το δρόμο από το λιμάνι της Ανδρου μέχρι τη Χώρα, την ερωτεύεται και την παίρνει μαζί του. «Κι έτσι η μάνα μου την περισσότερη ζωή της την εξήσε στη Λάρισα και την αγάπησε ιδιαίτερα. Ήταν μια αγωνίστρια της ζωής η μάνα μου, μια γυναίκα η οποία δεν το έβαλε ποτέ κάτω μέχρι τα γεράματά της. Αντιμετώπισε τις αρρώστιες παλικαριάς. Ήταν κοινωνική, όπως εγώ, εξωστρεφής, δυναμική, όμορφη. Χήρεψε 42 χρόνων, αλλά φρόντισε να μη μας λείπει τίποτα. Και σπουδάσα και όλα».

Μετά την οικογένειά σας, το δεύτερο σπίτι σας, η επόμενη οικογένειά σας είναι το Θεσσαλικό Θέατρο;

Η δεύτερη οικογένειά μου είναι αυτή που φτιαξαμε με τον Λουκιανό. Το Θεσσαλικό Θέατρο είναι ένα τεράστιο κεφάλαιο της ζωής μου, αλλά είναι σκληρή δουλειά, δεν είναι οικογένεια. Το 1975 γύρισα στη Λάρισα, και πήρα την πρωτοβουλία να δημιουργηθεί ένα θέατρο μόνιμο στην περιοχή, το πρώτο θέατρο που ξεκίνησε στην περιφέρεια. Επί οχτώ χρόνια παλέψαμε με την ομάδα που φτιαξαμε, με τον Κώστα Τσιάνο, τον Γιώργο Ζιάκα, τον Διαγόρα Χρονόπουλο, τον Λουκιανό Κηλαπδόνη και πολλούς φίλους από τη Λάρισα. Ήταν δονκιωτικό αυτό, να πας να ζήσεις σε μια επαρχιακή πόλη. Κι ας είναι η πατρίδα σου. Και από το τίποτα να στήσεις ένα θέατρο το οποίο θα γίνει πρότυπο και μοντέλο για να δημιουργηθεί ένας ολόκληρος θεσμός. Ήταν μια κίνηση τεράστιας σημασίας και μαάλιστα σε μια Ελλάδα που είχε μόλις βγει από τη χούντα, μια Ελλάδα που θεωρούσε το θέατρο παρακατιανό και αριστερό. Το τι αντιμετώπισαμε τότε δεν λέγεται. Δεχτήκαμε επιθέσεις, μηνύσεις, με κάθε ευκαιρία μάς τρέχανε στα δικαστήρια. Αυτή ήταν η κακή πλευρά. Αλλά υπήρχε κι ένας ολόκληρος κόσμος που μας αγκάλιασε. Γιατί βεβαίως, εκείνη η εποχή, πέρα από τα κακά της, την ανελευθερία, τα χουντικά χρόνια, ήταν ταυτόχρονα και μια εποχή που ζητούσε πράγματα. Γεννήθηκαν πράγματα τότε. Και το Θεσσαλικό Θέατρο το γέννησε και η εποχή του. Εκφράσαμε όσα ένιωθε ο κόσμος. Είναι το φοβερό να συλλαμβάνεις την αίσθηση της εποχής, να αντιλαμβάνεσαι αυτό που θέλει να γεννήσει, και να το κάνεις. Πάλεψα με νύχια και με δόντια για να σταθεί το θέατρο και το 1983 έγινε Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο. Από το 1975 έως το 1983, που ημουν κυρίως στη Λάρισα, γέννησα τα δυο παιδιά μου, τη Γιοσεμή και τη Μαρία, συνειδητά εκεί για να τις γράψουν στο Δημοτολόγιο. Με τον Λουκιανό παντρευτήκαμε έπειτα από πέντε χρόνια συγκατοίκησης και σχέσης, το 1977.

Ήσασταν μια αντισυμβατική για την εποχή οικογένεια;

Ήμασταν και είμαστε μια οικογένεια μεγάλης αγάπης. Τα πρώτα χρόνια δεν είχαμε κοινό σπίτι, αλλά, ξερετε, αυτά είναι δευτερεύοντα, το βασικό είναι αυτό το βαθύ συναίσθημα που ενώνει τους ανθρώπους. Βεβαίως, όταν γεννήθηκε και η Μαρία, το δεύτερο παιδί μου, είπα ότι πια δεν δικαιούμαι, δεν έχω το

marieclaire.gr 63

ΠΡΟΣΩΠΑ

«Όταν αρρέστησε πρώτη φορά ο Λουκιανός ήταν 50 μόλις ετών, στην ακμή της δημοφιλίας του, της δύναμής του. Τα παιδιά μας ήταν μικρά. Κατέρρευσε ο κόσμος μπροστά μου».

δικαίωμα να στερω από τα παιδιά την καθημερινότητα με τον Λουκιανό. Θυμάμαι μια φορά στη Λάρισα που τον είδε η μικρούλα Γιασεμή στην τηλεόραση και πήγε και έψαχνε πίσω από την οθόνη να δει πού είναι ο μπαμπάς της. Το Θεσσαλικό είχε ορθοποδήσει πια, δημιουργήθηκε και ο θεσμός των Δημοτικών Περιφερειακών. Το παρέδωσα στην πόλη και σε αυτόν το θεσμό, δεν το άφησα, δεν θα διαλυόταν αν έφευγα. Ηρθα λοιπόν στην Αθήνα και αποκτίσαμε ένα κοινό σπίτι όλη η οικογένεια μαζί.

Υπάρχουν στη διαδρομή σας στιγμές όπου αισθανθήκατε ότι χάνετε το έδαφος κάτω από τα πόδια σας;

Μπορώ να θυμηθώ πάρα πολλές τέτοιες στιγμές. Αλλά πάντα έχω μια δύναμη που απορώ κι εγώ πού τη βρίσκω. Καταρχήν ήταν σε εποχές όπου αρρώστησαν δικοί μου άνθρωποι. Η μητέρα μου αρρώστησε δύο φορές από καρκίνο. Τον νίκησε και τις δύο φορές. Φοβερή γυναίκα. Αλλά όταν αρρώστησε, έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου. Οπως και όταν αρρώστησε για πρώτη φορά ο Λουκιανός. Ήταν 50 μόλις ετών, στην ακμή της δημοφιλίας του, της δύναμής του. Τα παιδιά μας ήταν μικρά. Και κατέρρευσε ο κόσμος μπροστά μου.

Πρόλαβε, όμως, να κάνει ένα πάρτυ, «πάρτυ από εκείνα τα παλιά».

Όλα αυτά τα οργανώσαμε μαζί. Το περίφημο πάρτυ της Βουλαγαμένης, που έγινε το 1983, το οργανώσαμε τρεις άνθρωποι ουσιαστικά. Τότε δεν υπήρχαν ούτε γραφεία παραγωγής, ούτε δημοσίων σχέσεων, ούτε τίποτα. Τα κάναμε όλα μόνοι μας. Ήταν μοναδικό αυτό που σκέφτηκε ο Λουκιανός. Οι ιδέες του ήταν όλες ιδιοφυείς. Ο Λουκιανός έβγαλε τη μουσική από τους κλειστούς, τους τιμεντένιους χώρους. Ήταν ο πρώτος που έβγαλε το θέαμα σε φυσικό χώρο. Μη βλέπετε τώρα που γίνονται διάφορα, στα ποτάμια και στα δάση. Η ιδέα για ένα θέαμα σε φυσικό χώρο έγινε πράξη για πρώτη φορά στην Ελλάδα από τον Λουκιανό. Και όχι μόνο με το πάρτυ στη Βουλαγαμένη. Στον Λυκαβηττό, για παράδειγμα, έκανε 7 συναυλίες κανονικό θέαμα: με κομπάρσους, με πολλούς μουσικούς, με διάφορες ορχήστρες, με σκηνικό. Για να μην πω για το συκοφαντημένο και περιφρονημένο ελληνικό ελαφρό τραγούδι που ο Λουκιανός το ανάδειξε, όπως ο Χατζιδιάκις ανέδειξε το ρεμπέτικο που κουβαλούσε τη ρετινιά του περιθωρίου. Κι αν έχουν γίνει μόδα εκείνα τα τραγούδια εξαιτίας του Λουκιανού. Αυτά τα λέω γιατί οι νεότεροι άνθρωποι δεν τα ξέρουν. Δεν τα ξέρουν.

Πώς γνωριστήκατε;

Το προκάλεσα εγώ. Ήταν καλοκαίρι του 1972, είχα τελειώσει τη σχολή, είχα δουλέψει με τη Βουγιουκλάκη τον προηγούμενο χρόνο, τελείωσα τα γυρίσματα της ταινίας του Παντελή Βούλγαρη «Το προξενίο της Άννας» (σ.σ.: για την οποία τιμήθηκε στη συνέχεια με το πρώτο βραβείο ερμηνείας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης).

Είχα την τύχη να ζω σε ένα μεγάλο διαμέρισμα στην πλατεία Προσκόπων. Μία φίλη μου ζήτησε να φιλοξενήσω για λίγο τον Γιώργο Λιάνη (σ.σ.: τον δημοσιογράφο και μετέπειτα πολιτικό), μέχρι να βρει σπίτι στην Αθήνα. Ο Γιώργος, που εκείνη την εποχή ήταν αθλητικογράφος στη Θεσσαλονίκη, ήρθε σπίτι με τα βιβλία και τους δίσκους του. Εκεί είδα το δίσκο του Λουκιανού «Η Πόλη μας», μουσική για το ομώνυμο θεατρικό της Κωστούλας Μητροπούλου. Δεν τον ήξερα. Γυρίζω και βλέπω τη φωτογραφία του στο οπισθοφύλλο, ένας κούκλος. Ακούω και τα τραγούδια και σκέφτομαι «αυτός είναι και πολύ ευαίσθητος, δεν είναι μόνο πολύ όμορφος». Πήρα το τηλέφωνό του από τον Γιώργο. Είπαμε, είμαι κομάντο, άμα θέλω κάτι, το ζητώ ανοιχτά. Του τηλεφώνω (σ.σ.: θυμάται το τηλέφωνο απ' έξω, όλα αυτά τα χρόνια). «Άννα Βαγενά», του συστήνομαι όταν το σπκώνει (παγκοσμίως άγνωστη εγώ τότε). «Είμαι ηθοποιός και θέλω να σας μιλήσω». Λέει, «Ναι, βεβαίως». Αυτός νόμιζε ότι τον ήθελα για καμιά δουλειά. Ήταν Ιούλιος, απογευματάκι, όταν χτύπησε το κουδούνι μου. Ανοιξα την πόρτα, τον είδα, με είδε, κεραυνοβόλος έρωτας. Τελείωσε. Ετσι είναι. Τι με τράβηξε σ' αυτόν; Με τράβηξε καταρχήν ομορφιά του. Ετσι είναι ο έρωτας. Ο,τι πούν τα μάτια εκείνη τη στιγμή.

Ήσασταν, όντως, αυτή η σπάνια περίπτωση όπου σε ένα καλλιτεχνικό ζευγάρι δεν καπελώνει ο ένας τον άλλον;

Μα εκεί σπρήχθηκε η σχέση και μείναμε 44 χρόνια μαζί. Γιατί μέσα σε 44 χρόνια δεν μπορεί να μη συμβαίνουν κι άλλα πράγματα στη ζωή των ανθρώπων. Και όποιος το λέει αυτό λέει ψέματα. Εκείνο που είναι αλήθεια είναι ότι πρέπει να δίνουμε χώρο ο ένας στον άλλον. Αν έχω να συμβουλευτώ κάτι τα νέα παιδιά, τα νέα ζευγάρια, είναι να δίνουν χώρο ο ένας στον άλλον, να τον σέβονται, αλλά να κρατάνε και τη δική τους, δεν θα το πω ελευθερία, το χώρο να αναπνέουν. Αλλιώς θα πάθουν ασφυξία και θα χωρίσουν. Είναι αναπόφευκτο. Ή αν δεν χωρίσουν θα μισούν ο ένας τον άλλον. Και θα ζουν μια συμβατική ζωή που θα έχει επίπτωση και στα παιδιά τους, αν έχουν, και σε όλους.

Πολιτικά, πώς επηρεάσατε ο ένας τη σκέψη του άλλου;

Ήσασταν αριστεροί και οι δυο, αλλά εγώ ήμουν πιο κομμουνίστρια. Εγώ ήμουν στο ΚΚΕ, εκείνος στο ΚΚΕ Εσωτερικού. Ετρεχε ο Λουκιανός σε όλα τα φεστιβάλ. Δεν σου λέω ότι δεν καβγάδιασε ποτέ για τα πολιτικά, αλλά το θέμα ήταν ότι πιστεύαμε στις αξίες της Αριστεράς, στην αγάπη για τους ανθρώπους. Για εμάς, Αριστερά και τότε και τώρα ήταν και είναι ο άνθρωπος. Αμα δεν αγαπάς τον άνθρωπο και δεν τον υπερασπίζεσαι, δεν είσαι αριστερός. Και χίλιες φορές να το δηλώσεις, δεν είσαι.

Στις μέρες μας ειδικά έχει ταλαιπωρηθεί η έννοια της Αριστεράς. Συμφωνείτε;

Είμαι κι εγώ, όπως και πάρα πολλοί άνθρωποι της Αριστεράς, πάρα πολύ πικραμένοι. Αλλά δεν θα βγω ποτέ να κατηγορήσω κανέναν.

ΠΡΟΣΩΠΑ

«Η παράσταση είναι αυτοβιογραφική. Βγαίνε με πολύ απλό τρόπο και μιλάω για τη ζωή μου. Αυτό το πράγμα, η επαφή, η συγκίνηση του κόσμου... Ήταν η ωραιότερή μου πρεμιέρα. Είμαι πολύ ευτυχομένη».

Υπήρξατε βουλευτρια επί οκταετίας, με τον ΣΥΡΙΖΑ. Τι αποκομίσατε από αυτή τη θητεία;

Είμαι περήφανη που βρέθηκα εκείνα τα χρόνια στην κυβέρνηση. Ήταν μια κρίσιμη περίοδος. Είμαι περήφανη για τα πρώτα χρόνια του ΣΥΡΙΖΑ. Εκείνα τα χρόνια που ήμασταν κυβέρνηση, έγιναν πολύ σημαντικά πράγματα που δεν επικοινωνήθηκαν και δεν έγιναν γνωστά όσο θα έπρεπε. Στη συνέχεια έγιναν όλα αυτά τα πολύ άσχημα πράγματα που γίνονται και σήμερα. Διασπάσεις, διασπάσεις, διασπάσεις. Πόνεσα πάρα πολύ σε όλες αυτές τις διαδικασίες. Δεν βγήκα ποτέ δημόσια να κατηγορήσω κάποιο σύντροφο και δεν θα το κάνω ποτέ. Θα κρατώ για μένα τις πίκρες μου και θα ελπίζω πάντα ότι θα αλλάξουν τα πράγματα. Γιατί είναι νομοτελειακό αυτό, η Ιστορία είναι κύκλοι που επαναλαμβάνονται. Ελπίζω πάντα και μάλιστα ότι θα γίνει σύνομα αυτό και παγκοσμίως γιατί τα πράγματα είναι σκοτεινά και άσχημα σε όλο τον κόσμο αυτή τη στιγμή.

Αν κοιτάξεις γύρω σου θα δεις ότι μας κυβερνούν επικινδυνότεροι άνθρωποι αυτή τη στιγμή. Ο Πούτιν, ο Τραμπ, ο Κιμ... Και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πάντως, δεν είναι καλύτερα τα πράγματα. Είναι χάλια. Αυτό όμως θα φέρει τη στροφή. Είμαι αισιόδοξος άνθρωπος. Θα γίνει και στην Ελλάδα, θα βγει κάτι νέο στο κόρο της Αριστεράς.

Θα ασχοληθείτε ξανά με την πολιτική;

Αν είμαι ζωντανή και έχω το μυαλό μου καθαρό. Αν χρειαστεί, θα ασχοληθώ.

Υπάρχει κάτι για το οποίο μετανιώνετε στην πολιτική σας καριέρα;

Όχι, δεν μετανιώνω. Μπορεί να πίστεψα, να ενθουσιάστηκα. Είμαι ενθουσιώδης άνθρωπος. Τα λέει και η Λουλού στο βιβλίο που έγινε παράσταση. «Ο,τι έλεγε αυτός ο Αλέξης ήταν τέλειο. Οπου πήγαινε ο Αλέξης, έτρεχε η μαμά μου». Ετσι είπε ο Αλέξης. Πάμε. Αλλιώς είπε ο Αλέξης. Πάμε. Εγώ κολλούσα αφίσες για τον Αλέξη στα χωριά, στην Αγιά. Ως βουλευτής! Ερχεται ένα βράδυ ο φρουρός μου εκεί που κολλούσα αφίσες στα δέντρα και μου λέει «Κυρία Άννα, μπορεί να μας δει και κανένας. Εγώ είμαι αστυνομικός, τι θα πω;».

«Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου», του λέω. «Δεν θα πεις ότι με συνοδεύεις, θα πεις ότι ήρθες να με συλλάβεις». Και θα το ξανακάνω, αν χρειαστεί. Τώρα για ποιον θα κολλάω αφίσα, δεν ξέρω. Θα το δείξει η ιστορία. Στενοχωριέμαι για πάρα πολλά και ηκραινόμαι. Αλλά δεν μετανιώνω. Βρέθηκα σε μια ιστορική στιγμή. Πρώτη Φορά Αριστερά. Είμαι τυχερή. Όλοι μας. Απλώς μας το ακυρώσανε τόσο πολύ άσχημα. Την πληρώσαμε αυτή την πρώτη φορά. Πληρώσαμε αποφάσεις που πήραμε. Μας είπαν προδότες για τη Συμφωνία των Πρεσπών. Με έχουν αποκαλέσει προδότης της πατρίδας.

Τι σας οδήγησε στο θέατρο και τι στην πολιτική;

Το ίδιο πράγμα. Η ανάγκη επικοινωνίας. Ημουν οκτώ χρόνων, κάτι τέτοιο, στο 6ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας και κάναμε

γιορτή για τα Χριστούγεννα. Εκεί δεν είχαμε ούτε πάλκο, ούτε τίποτα. Ήταν μια σκάλα που πήγαινε στον πάνω όροφο και είχε δύο-τρία σκαλοπάτια και εκεί, στο πλατύσκαλο, ανεβαίναμε και λέγαμε το ποίημα. Όταν ανέβηκα εκεί ένιωσα τόσο ωραία. Εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκα ότι αυτό μου άρεσε και ότι αυτό θέλω να κάνω. Να ανεβαίνω κάπου λίγο πιο ψηλά, όχι για να ξεχωρίζω από τους άλλους, αλλά για να ενώνομαι μαζί τους, να επικοινωνώ.

Οι παραστάσεις της «Αγγέλας Παπαζογλου» συνεχίζουν να κρατούν αμείωτο το ενδιαφέρον του κόσμου. Ποιο είναι το μήνυμά της Αγγέλας σήμερα;

Μην ξεχνάς. Είναι αμαρτία να ξεχνάς. Δεν το λέει όμως εκδικητικά. Όχι. Γιατί μιλάει για πολλούς ανθρώπους. Για τους γειτόνους τους, τους Τούρκους που τους βοήθησαν να φύγουν από τη Σμύρνη. Όταν λέει «Μην ξεχνάς» η Αγγέλα, δεν το λέει εκδικητικά. Το λέει για το δικό μας καλό, για την ψυχή του καθενός. Δεν πρέπει να ξεχνάμε. Χωρίς να μισούμε. Το είπα και χτες πριν από την πρεμιέρα της «Λουλού». Οτι πορεύτηκε έτσι αυτή τη ζωή μου. Κι εκείνο που κατάλαβα είναι ότι αυτοί που μισούν, που είναι μίζεροι, κάνουν πάρα πολύ κακό στον εαυτό τους. Αυτοδηλητηριάζονται. Μόνοι τους τιμωρούνται.

Η συνάντησή σας με τη Λουλού πώς σας άλλαξε τη ζωή;

Από την πρώτη στιγμή που την ανέλαβα. Με άλλαξε πάρα πολύ γιατί με έκανε καλύτερη μητέρα. Να σας πω μια μεγάλη αλήθεια; Με τα παιδιά μου δεν ξέρω πόσο σωστή ήμουν, ήμουν νέα και επιπόλαια, έτρεχα πάρα πολύ τότε με το Θεσσαλικό Θέατρο. 4-5 μέρες αφοτου γέννησα, βγήκα και πήγαινα στα χωριά και έκανα ντυντούκα. Αφήνα τα παιδιά στη μαμά μου, στην αδερφή μου. Με τούτο το πλασματάκι ένιωσα τι σημαίνει να έχεις την απόλυτη ευθύνη για μια ζωή.

Στην πρεμιέρα της «Λουλού» υπήρχε μεγάλη συγκίνηση στο κοινό.

Είμαι 50 χρόνια στο θέατρο, έχω ζήσει στιγμές φοβερές και με την «Αγγέλα» και με το «Γαλα», σε γεμάτα θέατρα με 3.000 κόσμο, να ξεσηκώνεται, να φωνάζει μπραβό. Αυτό το χθεσινό συναίσθημα δεν το έχω νιώσει. Σου το λέω ειλικρινά. Δεν ήταν 3.000 κόσμος. Ήταν πενήντα άνθρωποι. (ο.σ.: κι ένα μικρό σκυλάκι που συνόδευε την κηδεμόνα του και γάβγισε σε δύο καίρια σημεία της παράστασης, εντελώς μέσα στο κλίμα). Αυτή τη γλυκιά σχέση αποζητώ. Αυτή την επαφή και τη συγκίνηση. Είμαι πολύ χαρούμενη γιατί είναι ένα πράγμα περιεργό η παράσταση για τη Λουλού, είναι αυτοβιογραφική. Βγαίνω μπροστά με πολύ απλό τρόπο και μιλάω για τη ζωή μου. Αυτό το πράγμα, η ουσιαστική επαφή, η συγκίνηση του κόσμου. Ήταν η ωραιότερή μου πρεμιέρα. Είμαι πολύ ευτυχομένη. Να τελειώσεις με αυτό. Είμαι πολύ ευτυχομένη. **mc**

Η παράσταση «Λουλού» συνεχίζεται τα Σαββατοκύριακα του Μαρτίου στο Θέατρο Μεταξουργείο.